

▸ *Csizmadia Patrícia*

Ennyi

Ez nagyon durva, ezt elmesélem.
Előresétálok a négyeshatoson,
a legelejére, mert a Széna térig készülök.
Nekitámasztom a fejem a zöld csőnek.

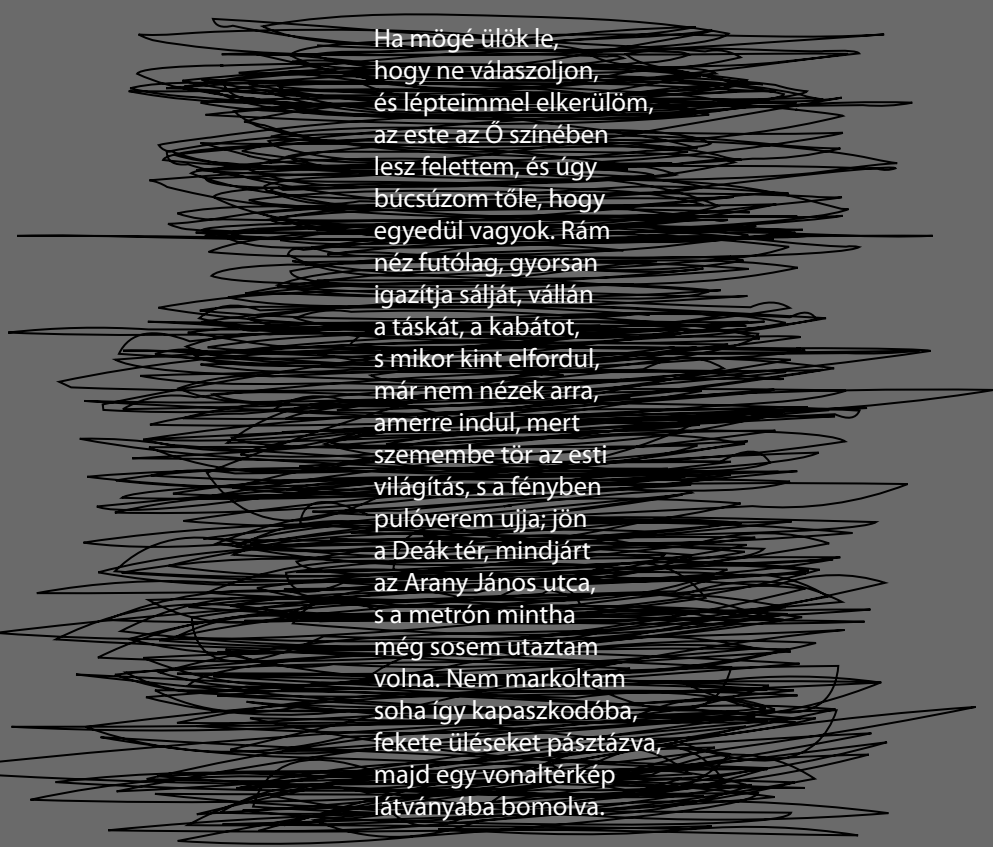
Az emberek meg csak bámulnak.
Köztük a férfi, aki szól.
Egyszerre nézünk oda.
Két centire állt tőlem az apám,

reklámszatyorral kezében.
A barátja is örül nekem.
Úristen, de régen láttalak.
Utoljára karácsonykor.

Amikor a parfümöt kaptam tőle,
amit most érezhet rajtam,
amint életemben először megölelem.
Elmentem a Moszkva térig.

▮ Kerber Balázs

Még sosem

Ha mögé ülök le,
hogy ne válaszoljon,
és lépteimmel elkerülöm,
az este az Ő színében
lesz felettem, és úgy
búcsúzom tőle, hogy
egyedül vagyok. Rám
néz futólag, gyorsan
igazítja sálját, vállán
a táskát, a kabátot,
s mikor kint elfordul,
már nem nézek arra,
amerre indul, mert
szemembe tör az esti
világítás, s a fényben
pulóverem ujja; jön
a Deák tér, mindjárt
az Arany János utca,
s a metrón mintha
még sosem utaztam
volna. Nem markoltam
soha így kapaszkodóba,
fekete üléseket pásztázva,
majd egy vonaltérkép
látványába bomolva.